

EVALUARE

PENTRU CLASA A IV-A

10 teste - Limba și literatura română

10 teste - Matematică și Științe ale naturii

Citește textul de mai jos cu atenție!

Matilda

după Roald Dahl

Un lucru este caraghios în legătură cu mamele și tații. Chiar dacă propriul copil este cea mai enervantă zgaibă pe care ți-o poți închipui, ei totuși cred că el sau ea este minunat(ă). Devin atât de orbiți de adorație, încât ajung să se convingă că acesta are calități de geniu. Așa este pe lumea asta [...].

Profesorii de la școală au mult de suferit de pe urma acestor povești din partea părinților prea mândri de odraslele lor, dar de obicei le întorc spatele când e vorba să scrie rapoartele de sfârșit de trimestru. Dacă eu aș fi profesor, aș pregăti niște gogoși adevărate pentru copiii acestor părinți [...]. Cu totul accidental întâlnești părinți care sunt exact opusul celor descriși mai sus și nu manifestă niciun interes față de copiii lor și, bineînțeles, aceștia sunt cu mult mai răi decât cei care-și strică copiii. Domnul și doamna Worwood erau doi astfel de părinți. Aveau un băiat pe care-l chema Michael și o fetiță pe care o chema Matilda. Acești părinți se uitau la Matilda, mai ales, ca la un gunoi.

Este suficient de rău ca părinții să trateze copiii obișnuiți ca pe niște gunoaie, dar devine mult mai rău când copilul este neobișnuit și prin asta trebuie să se înțeleagă sensibil și strălucitor la minte. Matilda avea amândouă aceste calități, dar, mai mult ca orice, era de o inteligență neobișnuită. Mintea ei era atât de flexibilă și învăța atât de repede, încât calitatea aceasta ar fi trebuit să fie evidentă pentru cei mai greoi la minte dintre părinți [...]. Fratele Matildei, Michael, era un băiat absolut normal, dar fetița îi sărea de la început în ochi. Pe când avea un an și jumătate, vorbirea ei era perfectă și știa la fel de multe cuvinte precum cei mai mulți dintre adulți. Părinții ei, în loc s-o aplaude, a numeau clănțănitoare zgomotoasă și-i spuneau răstit că fetițele mici trebuie văzute și nu auzite.

Când avea trei ani, învățase să citească, studiind singură ziarele și revistele pe care le găsea prin casă. Pe la patru ani, putea să citească repede și bine și începuse să caute cărți. Singura carte din casa acestei familii era una care se chema „Rețete simple”, care aparținea mamei ei și, după ce o citise din scoarță în scoarță și învățase toate rețetele pe de rost, realiza că voia ceva mai interesant.

— Tăticule, zise ea, crezi că ai putea să-mi cumperi o carte?

— O carte? Ce vrei să faci cu zăpăcita de carte?

— Să citesc, tăticule.

— Dar televizorul ce-are, pentru numele lui Dumnezeu! Ai un televizor frumos, cu ecran de treizeci de centimetri și acum vrei o carte?

Aproape în fiecare după-amiază, Matilda era lăsată singură acasă. Fratele ei (cu patru ani mai mare) mergea la joacă. Tatăl mergea la lucru, iar mama ei se ducea să joace bingo într-un oraș la doisprezece kilometri depărtare.



În după-amiaza zilei când tatăl ei refuzase să-i cumpere o carte, Matilda plecă singură la biblioteca publică a statului. Când ajunse, se prezentă singură bibliotecarei, doamna Phelps, și întrebă dacă se putea așeza acolo să citească. Doamna Phelps fusese puțin mirată de venirea unei fetițe atât de mici neînsoțite de unul dintre părinți, dar îi spusese că era binevenită.

— Unde sunt, vă rog, cărțile pentru copii? întrebă Matilda.

— Sunt acolo, pe rafturile de jos, îi răspunse doamna Phelps. Vrei să te ajut să găsești una frumoasă cu multe poze?

— Nu, mulțumesc. Sunt sigură că mă descurc.

De atunci, în fiecare după-amiază când mama ei pleca la bingo, Matilda alerga la bibliotecă. Drumul până acolo îi lua zece minute și, astfel, îi rămâneau două ore întregi să stea singură într-un colț confortabil și să devoreze o carte după alta. După ce citise toate cărțile pentru copii din bibliotecă, începu să caute altceva. Doamna Phelps, care o urmărise fascinată în ultimele două săptămâni, se sculă de la birou și se îndreptă spre ea:

— Pot să te ajut cu ceva, Matilda?

— Mă întrebam ce să mai citesc. Am terminat toate cărțile pentru copii.

— Vrei să spui că te-ai uitat la poze?

— Da, dar am citit și cărțile [...]. Câteva mi s-au părut plictisitoare, zise Matilda, dar altele mi s-au părut minunate. Cel mai mult mi-a plăcut „Grădina secretă”. E plină de mister. Misterul camerei din spatele ușii închise și misterul grădinii de dincolo de zidul înalt.

Doamna Phelps rămase împietrită.

— Câți ani ai tu, Matilda? întrebă ea.

— Patru ani și trei luni, răspunse Matilda.

— Ce fel de carte ți-ar plăcea să citești acum?

— Aș vrea o carte bună, una dintre cele pe care le citesc oamenii mari. Una renumită. Nu știu niciun nume.

Doamna Phelps se uita fără grabă de-a lungul rafturilor. Nu prea știa ce să aleagă. Cum putea cineva, gândi ea, să aleagă o carte renumită pentru adulți pentru o fetiță de patru ani? Primul ei gând fu să aleagă o carte romanțată de genul celor scrise pentru adolescente de cincisprezece ani, dar dintr-un instinct se pomeni trecând peste raftul cu astfel de cărți.

— Încearcă asta, zise ea în cele din urmă. Este renumită și frumoasă. Dacă este prea lungă, spune-mi să caut una mai scurtă și mai ușoară.

— „Marile speranțe”, citi Matilda, de Charles Dickens. Aș vrea să încerc s-o citesc.

„E o nebunie”, gândi doamna Phelps, dar zise către Matilda:

— Sigur că poți să încerci.

În după-amiezile care urmară, doamna Phelps cu greu își putu dezlipi privirea de la fetița care stătea ore în șir cuibărită în fotoliul cel mare, la capătul opus al camerei, cu cartea pe genunchi. Trebuia s-o țină pe genunchi, pentru că era prea grea s-o țină în mână și asta o făcea să stea aplecată în față ca să poată citi [...].

Într-o săptămână, Matilda termină cartea care conținea patru sute unsprezece pagini.

Rezolvă cerințele următoare!

1 Încercuiește litera corespunzătoare răspunsului corect.

1 p.

Cine era fratele Matildei?

A. Charles

B. Phelps

C. Roald

D. Michael

2 Încercuiește litera corespunzătoare răspunsului corect.

1 p.

La ce vârstă învățase Matilda să citească?

- A. la cinci ani
B. la patru ani
C. la trei ani
D. la șase ani

3 Încercuiește litera corespunzătoare răspunsului corect.

1 p.

Doamna Phelps nu știa ce cărți să-i recomande Matildei să citească pentru că ...

- A. fetița citise doar câteva cărți și obosise foarte tare.
B. fetița citise toate cărțile pentru copii, iar cele pentru adulți erau prea dificile.
C. fetița nu voia să citească nimic.
D. fetița nu ținea cont de recomandările doamnei bibliotecare.



1 p.

4 Încercuiește litera corespunzătoare răspunsului corect.

Pe cine a uimit Matilda fiindcă citea așa de mult?

- A. pe bibliotecară
B. pe vecină
C. pe tatăl său
D. pe mama sa

5 Încercuiește litera corespunzătoare răspunsului care indică ordinea corectă a ideilor, după locul în care apar menționate în text.

1 p.

- | | |
|----|---|
| 1. | Mulți părinți își laudă copiii mai mult decât ar trebui. |
| 2. | Matilda are calități neobișnuite. |
| 3. | Matilda vrea să citească o carte pentru adulți. |
| 4. | Profesorii ar trebui să-i atenționeze pe acești părinți exagerați. |
| 5. | Matilda pleacă singură la bibliotecă și citește toate cărțile pentru copii. |
| 6. | Matilda termină de citit „Marile speranțe” de Charles Dickens. |
| 7. | Domnul și doamna Worwood au doi copii, Michael și Matilda. |
| 8. | La patru ani, Matilda cere cărți pentru a le citi. |

- A. 1, 2, 6, 3, 8, 4, 5, 7. B. 1, 5, 8, 6, 2, 3, 4, 7. C. 5, 6, 7, 8, 1, 3, 2, 4. D. 1, 4, 7, 2, 8, 5, 3, 6.

6 Unește cu o linie personajul cu acțiunea realizată.

9 p.

Personajul

Matilda

Michael

Doamna Phelps

mama

Acțiunea realizată

Era un copil absolut normal, spre deosebire de sora sa.

Era mirată de venirea unei fetițe atât de mici.

Era un copil neobișnuit și citea foarte mult.

7 Încercuiește litera corespunzătoare răspunsului corect. 1 p.

De ce era **Matilda** un copil neobișnuit?

- A. Pentru că era foarte sensibilă și neserioasă. C. Pentru că avea mintea flexibilă și învăța repede.
 B. Pentru că avea părinți harnici și era sensibilă. D. Pentru că dorea să se mute la altă școală.

8 Încercuiește litera corespunzătoare răspunsului corect. 1 p.

Ce cred unii părinți, orbiți de adorație, despre „puiul lor”?

- A. Că are calități de geniu. C. Că este priceput la minciuni.
 B. Că are calități de artist. D. Că nu are o inteligență sclipitoare.

9 Încercuiește litera corespunzătoare răspunsului corect. 1 p.

Prin ce trăsătură de caracter s-a remarcat fetița?

- A. prin curaj C. prin supărare
 B. prin inteligență D. prin impulsivitate

10 Încercuiește litera corespunzătoare răspunsului corect. 1 p.

Ce o sfătuiește tătăl pe fetiță, când aceasta cere o carte?

- A. Să se joace cu fratele său. C. Să meargă cu mama să joace bingo.
 B. Să se uite la televizor. D. Să meargă cu el la serviciu să-l ajute.

11 Scrie trei enunțuri despre însușirile Matildei. 18 p.

(Conținutul de idei – mesajele/enunțurile scrise: 12 p.; Ortografia: 6 p.)



12 Citește cu atenție enunțurile următoare. 4 p.

Scrie A în caseta din dreptul enunțului, dacă îl consideri adevărat, sau F, dacă îl consideri fals.

- Matilda era greoaie la minte și sensibilă.
- Matilda învățase să citească la șapte ani.
- Fetița a citit „Marile speranțe” de Charles Dickens.

13 Citește cu atenție întrebările de mai jos. 6 p.

Scrie Da pentru răspunsul afirmativ și Nu pentru răspunsul negativ, la fiecare dintre întrebările de mai jos.

- Matilda ținea cartea pe genunchi pentru că era prea grea?
- Stătea fetița în fiecare zi singură în casă?
- Cartea „Marile speranțe” avea câteva pagini și multe poze?

Citește textul de mai jos cu atenție!

Minunea

după R. J. Palacio

Știu, nu sunt un băiat obișnuit de zece ani. Adică, sigur, fac lucruri obișnuite. Mănânc înghețată. Merg cu bicicleta. Mă joc cu mingea. Am jocuri electronice. Lucrurile acestea mă fac obișnuit, presupun. Și mă simt normal pe dinăuntru. Dar copiii obișnuți nu-i fac pe alți copii obișnuți s-o ia la fugă țipând pe terenul de joacă. Iar la copiii obișnuți nu se holbează lumea oriunde se duc.

Dacă aș găsi o lampă fermecată și mi-aș putea pune o dorință, aș vrea să am un chip normal, pe care să nu-l remarce nimeni. Aș vrea să pot merge pe stradă fără să mă observe lumea și fără să întoarcă privirea. Așa că iată ce cred: nu sunt un copil obișnuit pentru simplul motiv că nimeni nu mă consideră așa.

Dar eu m-am obișnuit deja cu înfățișarea mea. Știu să mă prefac că nu văd ce mutre fac ceilalți. Mama, tata, Via și cu mine ne pricepem cu toții la treaba asta. De fapt, nu-i întru totul adevărat. Via nu se pricepe prea bine. Se supără rău atunci când oamenii fac vreo grosolanie. De exemplu, pe terenul de joacă niște copii au scos niște sunete. Nu știu exact ce fel de sunete, pentru că eu nu le-am auzit. Dar Via le-a auzit și a început să strige la copii. Așa e ea. Eu nu sunt la fel.

Via nu mă consideră nici ea obișnuit. Spune că da, dar dacă aș fi obișnuit, n-ar simți atâta nevoie să mă protejeze. Nici mama și tata nu mă consideră obișnuit. Ei mă consideră extraordinar. Cred că eu sunt singurul om din lume care își dă seama cât sunt de obișnuit.

Mă numesc August, să știți. Nu vă voi descrie cum arăt. Indiferent ce grozăvie v-ați imagina, probabil că este mai rău [...]. Am fost tare supărat acum trei ani, când s-a mutat Christopher. Aveam amândoi șapte ani. Ne jucam ore în șir cu personajele din *Războiul stelelor* și ne duelam cu săbiile-laser. Mi-e dor de jocurile acelea. Astă-primăvară ne-am dus în vizită acasă la Christopher, în Bridgeport. Eram amândoi în bucătărie, căutam ceva de ronțait și am auzit-o pe mama vorbind cu Lisa, mama lui Christopher, că la toamnă voi merge la școală. Nu mai pomenise nimeni de școală până atunci.

— Despre ce vorbești? am zis.

Mama a părut surprinsă, ca și cum eu n-ar fi trebuit să aud.

— Ar fi bine să-i spui la ce te-ai gândit, Isabel, a zis tata.

Era în cealaltă parte a încăperii și stătea de vorbă cu tatăl lui Christopher.



— Mai bine vorbim mai târziu, a zis mama.
 — Nu, vreau să știu despre ce vorbeai acum, am răspuns eu.
 — Nu crezi că ești pregătit să mergi la școală, Auggie? a zis mama.
 — Nu, am spus.
 — Nici eu nu cred, a zis tata.
 — Atunci, am închis subiectul, am zis eu ridicând din umeri și m-am așezat în brațe la mama ca un copilăș.
 — Cred că ar trebui să înveți mai mult decât te pot învăța eu, a zis mama. Haide, Auggie, știi cât de puțin mă pricep la fracții!

— La ce școală? am întrebat.
 Deja îmi venea să plâng.
 — La școala Beecher. E chiar lângă noi.
 — Ce școală grozavă, Auggie! a zis Lisa, bătându-se ușurel cu palma pe genunchi.
 — De ce să nu merg la școala Viei? am întrebat.
 — Este prea mare, a răspuns mama. Nu cred că ți s-ar potrivi.
 — Nu vreau să merg, am zis.
 Trebuie să recunosc că vocea mi-a sunat cam copilărește.
 — Nu trebuie să faci nimic din ce nu vrei, a zis tata, venind și ridicându-mă din brațele mamei.
 M-a luat și m-a așezat în brațele lui, de cealaltă parte a canapelei.
 — Nu te vom forța să faci nimic din ce nu vrei.
 — Dar ar fi bine pentru el, Nate, a zis mama.
 — Nu și dacă nu vrea, i-a răspuns tata, uitându-se la mine. Nu și dacă nu se simte pregătit.
 Am văzut-o pe mama privind-o pe Lisa, care s-a întins spre ea și a strâns-o de mână.
 — Veți găsi o soluție, i-a spus mamei. Întotdeauna ați găsit.
 — Hai să vorbim altă dată despre asta, a zis mama.
 Îmi dădeam seama că ea și tata urmau să se certe. Voiam să câștige tata, deși o parte din mine știa că mama avea dreptate. Și adevărul este că nu se pricepea deloc la fracții.

Rezolvă cerințele următoare!

1 Încercuiește litera corespunzătoare răspunsului corect.

1 p.

Pe cine a entuziasmat discuția despre școală dintre August și părinții săi?

- A. pe mama
 B. pe Lisa
 C. pe Via
 D. pe bunica

2 Încercuiește litera corespunzătoare răspunsului corect.

1 p.

Prin ce se aseamnă August cu orice alt copil?

- A. Mergea cu bicicleta și obișnuia să se joace cu mingea.
 B. Conducea mașina și se juca tenis.
 C. Citea mult și se juca hochei.
 D. Dansa și făcea gimnastică aerobică.

